

✕ Pavel Karlin: Noč. — Ivan Zorec: Kraljevič Marko. ✕

obupnem kesanju, preveč je žejna sladostrastja in če jo obkladaš z očitki, se posladka z njimi. Oj, Damjan, podlost je ime tvojemu napuhu! Čuj, Damjan, dete, ki leži poleg matere, presrečne od rojstva, je iz tvojega semena. Kaj si vlil v ta biserni kelih, v to rožnato posodico?»

Damjan je zatisnil oči in ušesa. Toda stal je sam pred seboj in zrl v trepetajoče srce: «Še to je laž, kar si očitam. Saj ne verjamem, le naslajam se v bičanju. Izgrizel bi rad iz sebe svetnika, nad katerim bi imel dopadajenje. In te baže poniglavcu se je rodil sin!»

Prebudila se je Marta, dan je rasel iz obzorja in oči, vrpte vso noč v svoje brezno, so se skrile za sladki pajčolan nasmeška.

«Glej ga, Damjan.»

Vznak je ležalo poleg nje in izpod malega čelčka je pokukalo dvoje črnih popkov. Avbica je zakrivala glavico, rubinaste ustnice so se skremžile in pričele svojo uporno pesem.

«Glej ga, kričalka. Se že oglašá tiranček.» In mali je začel prebirati svojeglavno svoj prvi abecednik.

«Čakaj, takole! Joj, tiran ti mali, kakor tvoj oče.» In poljubila je Damjana na čelo.

(Dalje prihodnjič.)

Pavel Karlin:

Noč.

(Largo cantabile.)

Ali slišiš, kako je na nebu zapelo?
Dvoje trudnih src se je v daljo objelo ...

Ali čutiš, kako je zadihala noč?
Dvoje rok se je našlo — trepetajoč ...

Ali vidiš? Za gôro bliski gorijo.
Štiri oči, ki v bodočnost strmijo ...

Ivan Zorec:

(Nadaljevanje.)

Kraljevič Marko.

V belem dvoru kraljevskega mesta Prilipa so leto in dan pili svetogorski menih Nedeljko in junaški stotniki, so pili v moč ostarele krvi in olajšanje skrbi, v veselje in junaško zdravje, so željno pili in srdito politikovali. A kraljevič Marko je z jezo in s tugo v srcu križem države od gradiča do gradiča, od mesta do mesta nosil glasno misel domovine, trpel